

1990 - Tánc. Forgás és libbenés. Lendület és repülés. Mosoly és könnyedség.

Egy szóval: csoda. A táncosok mintha nem is a földön járnának. Fittyet hánynak a nehézségi erőnek, kicsúfolják a fizika törvényeit. A tapsot piruettel és mély meghajlással fogadják, majd visszavonulnak az öltözőbe. Ott már „őszintén” veritékezhetnek, olthatják légszomjukat és pihentetőül vízszintesbe tehetik lábaikat.

Várkony Vivien és Bárány Dezső együtt sincsenek negyven évesek, de már évek óta a tánc vonzásában élnek. Sugárzik a boldogság az arcukról, a félig gyermekkor gondtalanságának, a tánc és egymás szeretetének boldogsága.

Kétszeresen is egymásra találtak: először a táncban alkottak párt, aztán a szerelemben is...

Hogy' is volt ez az egymásra találás? Vivi kezdi mesélni a történetet.

- Jelentkeztem balettozni, az edzőm pedig megkérdezte, volna-e kedvem a versenytánchoz. Így azt is elkezdtem, de nem nagyon tetszett, mert nem volt fiú, akivel táncoljak. Már épp abba akartam hagyni, amikor...

A poént bizonyára kitalálta a kedves olvasó, így adjuk is át a szót Dezsőnek:

- Nyíregyházán nőttem fel, ott kezdtem táncolni. Az akkori partneremmel, Beával, pici korunk óta ismertük egymást. Sorra nyertük a versenyeket, felnőtt mezőnyben is. Sajnos az történt, hogy Bea magasabb lett nálam, túlnőtt, ezért az edzőnk nem engedte, hogy együtt táncoljunk. Mi azonban együtt akartunk maradni. Tiltakoztunk. Erre beindultak a rosszindulatú intrikák, így inkább abbahagytam. Aztán fölvettem a Budapesti Műszaki Egyetemre, és az egyik ismerősöm, aki szintén járt táncolni, megkért, menjek el az edzésre, segítsek neki. Ott találkoztam Auer Pállal, aki korábban sokszor pontozott bennünket. Csábított a klubjába, de nem volt kedvem újramezenni. Egyszer magával hozott egy szőke lányt - Vivit. Táncolgattunk, próbálgattuk együtt, aztán egy hónap múlva eldöntöttem, megpróbálom vele.

Ennyi idős korban még aligha van „élettörténete” az embernek, de lássuk, hogy' jutott el a tánchoz Vivien. Négyéves korában kezdett művészi tornára járni. Tízéves volt, amikor jött egy új szerelem, a klasszikus gitár. Ebben is tehetségesnek mutatkozott. Néhány éve finnországi turnén járt egy gitárzenekarral. Aztán döntenie kellett: vagy a gitár, vagy a tánc. Az utóbbit, illetve Dezsőt választotta...

- Nincs időm a gyakorlásra - hallom a prózai indokot.

- Pedig kár, hogy abbahagyta - veti közbe Dezső, bár nem tudom, mit szólna hozzá, ha a randevú idejében az ő keze helyett a gitár nyakát fogná Vivi...

A komoly munka meghozta a maga eredményét. Tavasszal Vivien és Dezső részt vehettek Firenzében a lambada-világ bajnokságon, bár idén csak másodikkak voltak a hazai versenyen. Mondhatnánk, hogy az alma nem esett messze a fájától, hisz Vivi édesanyja is tornázott, szeret rockizni és a leányzó szerint nagyon jó mozgása van. De már a nagymama is ilyen pályát választott, színésznő volt és ba-lettozott. Ő pesztrálta Vivient, s megálmodta, hogy egyszer

majd a színpadon fogja látni. A vágya beteljesült, s meg is könnyezte, amikor először látta a tévében unokáját.

Idézzük föl újra az emlékezetes firenzei eseményt!

- Este tíz órakor kezdődött és egyetlen éjszaka alatt lezajlott - meséli Vivi. - Huszonnégy országból százötven pár versenyzett. A második körben már csak harminc maradt állva, s a középdöntőbe már csak mi kerültünk be a magyarok közül. A legjobb hat közé már nem jutottunk be, tizedikek lettünk. Nem volt pontkülönbség a nyolcadik, a kilencedik helyezettek és közöttünk, de az a két pár a selejtezők eredményei alapján megelőzött minket. A szovjeteket kivéve a legjobbak között csak mi voltunk kelet-európaiak. A többiek Dél-Amerikából, az USA-ból és nyugati országokból jöttek. Természetesen brazilok nyerték a versenyt. A lány legalább 190 centi volt, mindkettőjük csokibarna, gyönyörű zöld-sárga ruhát viseltek és csodálatosan táncoltak.

- Egy interjúban elmondták hogy az európaiak kissé félreértik a lambadát, elsősorban a show-elemeket, a pózokat ragadják ki, sokat figuráznak, s nem arra törekednek, hogy az alapokra építve az érzelmeiket mutassák meg. A brazilok viszonylag kevés figurát csináltak, laza koreográfiával, spontánul, de nagy átéléssel táncoltak – magyarázza Dezső.

Az ifjú pár nem először szerepelt nemzetközi porondon, mert '89 végén részt vettek a salsa-világbajnokságon Svájcban. Ott még jobb helyezést értek el, hatodikak lettek.

- Ez óriási meglepetést keltett- büszkélkedik az út, mert minket afféle „keleti” népséggént kezeltek. Ennek az volt az egyetlen előnye, hogy nem kellett nevezési díjat fizetniük. A népes mezőnyben egy amerikai, két olasz, egy svájci és egy portugál páros előzött meg bennünket.

- Mi a különbség a lambada és a salsa között?

- A salsa a mambóhoz hasonló - magyarázza az ifjú szakértő - de egy kicsit „túltáncolják”. A mambó visszafogottabb, a távolságtartás jellemzi, míg a salsa sokkal erotikusabb: több a hajlítás, a szoros testi érintkezés. A ritmus és a lábtechnika nagyon hasonló: a mambónál a lábat nyújtjuk, a salsánál a láb mozgása „kapottabb”, kígyószerű. Nagyon vérpezsdítő, szenvedélyes tánc. Erről is készült egy mozifilm, s ha itthon bemutatják, sokkal nagyobb lesz a salsa-láz, mint amilyen a lambada után volt.

- És ez a láz benneteket sem hagy hidegen, igaz?

- Ha bekapcsoljuk a magnót, koreográfia nélkül rögtönözni kezdünk, a szép, harmonikus mozdulatok, a hajlítások, ahogy Vivient lassan emelem magamhoz, hát ezt nem lehet átélés nélkül csinálni. Ilyenkor el-elszaba-dulnak a szenvedélyek...

- Ez csak próba közben fordul elő veletek?

- Ha a versenyeken is így lenne, akkor lehet, hogy sokan megbotránkoznának, bár sokkal szebb lehetne a produkció.

- A mellékelt példa szerint mindkettőtökre alaposan hatott a salsa-láz...

- Pedig eleinte nagyon megilletődöttek voltunk, csak a táncról, a koreográfiáról, a lépésekről beszélgettünk - emlékezik Dezső.

- Mi volt a tartózkodás oka?

Vivi harsány nevetésben tör ki, aztán így folytatja:

- Tényleg olyan furcsa volt, hogy alig szólaltunk meg, de néhány hét múlva már nemcsak a táncról beszélgettünk.

- Mire gondoltál, amikor bemutatták Vivit?

- Aki meglátja, az csak azt mondhatja: Hú, milyen csinos, de jó partner lehet... Szóval az fogott meg, hogy jól mutat, hiszen a táncban a nő az ékszer, akire a zsűri fölfigyel. Az is rögtön fölűnt, hogy Vivi rendkívül hajlékony, kapásból lement hídba, majd spárgába.

- A táncosok az életben is párok?
- A mi kollégáink szinte egytől egyig. Szerintem így a jó. Észrevehetően jobban megy a tánc, ha „jóban vannak” a párok tagjai. Ha intimebb a kapcsolat, akkor szívesebben és többet próbálnak, nagyobb a lendület, többre viszik. Mindezt állítólag nálunk vették észre először.
- Ennek a fordítottja is igaz valószínűleg: akivel jól tudunk táncolni, azzal a szerelem is nagyon jó.
- Így van. A versenytáncban a profik általában házaspárok (vagy testvérek). Gondolj bele, ha a fiúnak barátnője, a lánynak sráca van... Óhatatlanul konfliktusok keletkeznek. Érzelem nélkül nem lehet táncolni. És a versenyeken általában páronként kapunk külön szobát.
- Ezek szerint a kapcsolatokat a szülők által is szentesítették...
- Vivi szülei majd minden versenyre elkísérnek bennünket, imádják, ahogy táncolunk, és a mamája nagyon modern felfogású.
- Még nem vagytok önállóak, de már csaknem felnőttnek tekintenek benneteket
- A versenytáncban mindenki mindenkit felnőttként kezel - mondja Vivien.
- A tánc már egy 14-15 éves lányt is érett nővé tesz - indokolja Dezső. - A magas sarkú cipő, a helyes tartás, a szép, harmonikus mozgás felnőtté varázsolja őket. Megtanulnak szépen öltözködni, sminkelni, frizurát csinálni, kialakul az ízlésük. Egy rumbát nem táncolhatnak el jól, ha még nem nők.
- Mit szólnak mindehhez aZ iskolában?
- Nem nagyon örülnek, mondván, még túl fiatal vagyok ehhez. Az viszont igaz, hogy én már egy kissé másként élek és gondolkodom, mint az osztálytársaim.
- Ezért magatartásból négyest is kapott - teszi hozzá Dezső.
- Amikor például megjelentünk az Ifjúsági Magazinban, nagyon megszóltak a tanárok. Azt mondták, hogy túl szexis voltam. De hát a lambada egy olyan tánc, hogy kilátszik a bugyi, és egymáshoz simulva táncolunk.
- És ebben van némi szex. . .
- Van, van. Nem is kevés - hagyja annyiban nevetve Vivi.
- Hogy telik egy átlagos hét évközben?
- Elvileg mindennap próbálhatnánk, de ha nincs verseny, akkor csak háromszor edzünk - avat be a stratégiába Dezső.
- Milyen az étrended Vivi?
- Vigyáznom kell az alakomra, ez után a fagyalt után ma már csak egy kis spenótot eszem. Ha van rajtam egy kis felesleg, akkor gyümölcsnapot tartok: almát eszem és almalét iszom.
- Mennyi a versenysúlyod?
- Negyvennyolc kiló.
- Ezt a súlyt neked kell emelgetned. Bírod a hölgyet?
- Negyvenöt lenne az optimális, de ennyi még elmegy.
- Ezek szerint erősítened kell.
- Járok konditerembe, bár a múltkor rám szakadt a hátizomgép, majdnem ott maradtam...
- A ruhákat ki találja ki?
- Közösen, és anyu a barátnőjével megvarrják.
- A ruhák elég jól bírják a „gyűrődést”, bár egyszer előfordult, hogy elszakadt Vivi vállpántja, de szerencsére sikerült elkapnom, és megmentettem a balesettől - büszkélkedik Dezső.
- Gondoltatok arra, hogy mi lesz belőletek, ha „nagyok” lesztek?
- Én nem akarok továbbtanulni, mert lassan tanulok és nincs is kedvem hozzá - vélekedik Vivi.
- Pedig nagyon jó tanuló - egészíti ki Dezső, majd így folytatja:

Párosával: Vivien és Dezső (Sztori)

Írta: Adminisztrátor

2015. december 21. hétfő - Módosítás: 2015. december 21. hétfő

- Szeretnénk a sonder-kategóriában, a csúcsosztályban is bajnokok lenni. Erre mindkettőnknek van még három éve, Vivinek a gimiben, nekem az egyetemen. Azután profi táncosokként folytatnánk, és tanítani is szeretnénk a fiatalabbakat. Kép és szöveg: Zétényi Zoltán